

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ВЪЧНО ПРИЯТЕЛСТВО

chitanka.info

Стариятъ плъхъ се измъкна отъ дупката, озърна се наоколо и се спусна по-малката бѣла пжтечка къмъ брѣга на голѣмата рѣка.

— Стой! — извика му зелената жаба, която стоеше на единъ мокъръ камъкъ съ отворена уста и чакаше нѣкоя муха сама да влѣзе въ гърлото ѝ. — Кжде отивашъ?

— Бѣгамъ! — отвърна плъхътъ и спрѣ.

— Отъ кого бѣгашъ?

— Отъ моята другарка.

— Защо?

— Защото е много свадлива. Всѣки день се караме. Днесъ, когато легнахъ да подрѣмна, тя ме нападна и ми отскубна най-дългия косъмъ отъ мустацитѣ. Я ме вижъ на какво съмъ заприличалъ!

— Нищо ти нѣма, плъхчо, — рече жабата, — ти пкъкъ си хубавецъ. Ами кжде бѣгашъ? Навѣрно си решилъ да се удавишъ.

— Да не съмъ лудъ? Ще почакамъ тука на брѣга да мине нѣкои параходъ, натоваренъ съ жито. Много обичамъ да ямъ жито отъ хамбаръ.

— Слушай, — предложи жабата, — я остани тука при мене, да си приказваме сладки приказки. Виждамъ, че съ тебе можемъ да станемъ приятели. Когато ти падне тжга на душата — ще ти пѣя най-хубавитѣ си пѣсни.

— Попѣй ми сега една пѣсень! — помоли я плъхътъ.

Жабата скочи въ водата, хвана съ лапичката си едно коренче, отвори широката си уста и почна:

— Бре-ке-ке-кексъ — коахъ-коахъ!

— Бек-ке-ке-кексъ — коахъ-коахъ!

Сетне излѣзе пакъ на мокрия камъкъ и вдигна голѣмитѣ си изпъкнали очи къмъ плъха, който стоеше онѣмѣлъ отъ учудване.

— Ти си най-голѣмата пѣвица на свѣта, — викна плъхътъ, — защо не по-стжпишъ въ нѣкоя опера?

— Каниха ме, ала азъ не приехъ. Искашъ ли да се разходиме заедно по брѣга?

— Искамъ! — отговори плъхътъ.

Тръгнаха. Жабата говорѣше бързо като картечница. Разказваше, какъ единъ щъркелъ налапалъ нейния нераздѣленъ другаръ и какъ тя се спасила, като скочила въ рѣката.

— Ти си най-сладкодумната жаба на свѣта! — заскимтѣ плѣхътъ.
— Защо не пишешъ стихове и приказки за деца?

— Пиша, въ всичкитѣ жабешки списания ще видишъ моето име.

Навлѣзоха въ градината на воденичара. Спрѣха на сѣнка подѣ единъ ши-рокъ тиквенъ листъ. Наблизо едно мѣничко птиче дърпаше съ човка нѣкаква жилава тревичка.

— Плѣхчо, — неочаквано жабата погледна съ свѣтнали очи своя другаръ, — съгласенъ ли си да се свѣржемъ съ тебе за вѣчни времена?

— Стига да искашъ, — прошепна плѣхътъ, но какъ ще се свѣржемъ?

— Ще ти кажа. Хей, птиче — обърна се жабата къмъ птичето, — защо ти е жилавата тревичка?

— Да си закърпя гнѣздото.

— Донеси я тука, а пѣкъ ти ще си намѣришъ друга.

Птичето донесе тревичката.

— Ха, сега какиното, свѣржи съ тревичката моята задна лапичка и едното краче на този хубавъ господинъ. Вѣржи здраво!

Птичето имъ свѣрза краката толкова здраво, колкото може да вѣрже едно птиче. Но щомъ си отлетѣ, ето че надѣ градината размаха криле единъ огроменъ щѣркелъ.

— Щѣркелътъ иде, — ревна жабата и слѣпешката се втурна къмъ брѣга. Повлѣче следъ себе си и вѣрзания плѣхъ. Цамбукна въ водата, гмурна се къмъ подмола и се скри подѣ единъ подводенъ камѣкъ. Плѣхътъ се удави, преди да извика: помощ!

Подиръ малко, когато щѣркелътъ замина, жабата раздвижи лопатките си и се дигна нагоре. Удавениятъ плѣхъ плувна надѣ водата. Тѣкмо въ туй време пристигна единъ гладенъ гарванъ и си рече:

— Тѣкмо за мене ядене!

И като се стрелна къмъ водата, той клѣвна стрѣвно плѣха и го понесе нагоре. Вѣрзаната жаба увисна надолу съ главата и ревна:

— Олеле, майчице, отидохъ! Коахъ! Коахъ!

Щѣркелътъ, който бѣше кацналъ надѣ воденицата и търсѣше гуцери, изви око, погледна гарвана и въздѣхна:

— Ето кое се казва да понижешъ съ една стрела два заека!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.